

КУЛТУРНО - ПРОСВЕТНА ЗАЈЕДНИЦА БЕОГРАДА

Награда “Златни беоцуг” за 2003. годину

Највиша годишња признања – Културно-просветне заједнице Београда за 2003. годину, на седници жирија у саставу: проф. др Велимир Симоновић, председник, проф. Радмила Бакочевић, заменик председника, проф. др Рашко Јовановић, проф. Милован Витезовић, књижевник, проф. Миодраг Ђукић, драмски писац, Лилијана Ратковић, културни посленик, Живорад Ајдачић, редитељ, др Славнеко Терзић, историчар, Милош Матијаш, предузетник, потпуковник Новица Костић, Вељко Михајловић, сликар, проф. Иван

Бекјарев, глумац и Милован Здравковић, позоришни продуцент, одржане 24. марта 2004. године, једногласно је донета Одлука да су награду добили

ИЗВАНРЕДНИ ЗЛАТНИ БЕОЧУГ

за животно дело

- Академик СТЕВАН РАИЧКОВИЋ, књижевник
- ДИВНА ЂОКОВИЋ, глумица

ИЗВАНРЕДНИ ЗЛАТНИ БЕОЧУГ

- ЗАСТАВА ФИЛМ
- ВЕЧЕРЊЕ НОВОСТИ

ЗЛАТНИ БЕОЧУГ

за трајни допринос култури Београда

ФРАНЦУСКИ КУЛТУРНИ ЦЕНТАР

Проф. СТЕПАН ФИЛЕКИ, сликар

ЉУБИВОЈЕ РШУМОВИЋ, књижевник

Проф. МИОДРАГ ЖИВКОВИЋ, скулптор

Проф. АЛЕКСАНДАР ШАНДОРОВ, пијаниста

ЛОЛА НОВАКОВИЋ, истакнути естрадни уметник

УНИВЕРЗИТЕТ “БРАЋА КАРИЋ”

ЉИЉАНА БЛАГОЈЕВИЋ, глумица

ДИНКО ДАВИДОВ, историчар уметности, дописни члан САНУ

РАДМИЛА СТАНКОВИЋ, новинар НИН-а

МИЛАН СУБОТА, водитељ, сценариста, композитор

МИЛУТИН ЧОЛИЋ, филмски критичар

ДРАГОСЛАВ-ПАВЛЕ АКСЕНТИЈЕВИЋ, појац

СЛОБОДАН МИЛЕУСНИЋ, директор музеја СПЦ

ДРАГАН БАБИЋ, новинар и публициста

САВЕЗ КУД-а

На предлог жирија Председништво КПЗ Београда доделило је посебно признање – ПОВЕЉУ за изузетни допринос култури Београда 063 МОБТЕЛУ СРБИЈА и ЦОМНЕТИНГ-у Београд.

За посебан допринос КПЗ Београда ПОВЕЉУ добили су МИЛОЈЕ ПОПОВИЋ, публициста и ДРУШТВО АРХИТЕКАТА БЕОГРАДА.

Велмир Симончић
Председник жирија

Живорад Ајдачић
Генерални секретар

Миодраг Ђукић
Председник

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ИЗВАНРЕДНИ ЗЛАТНИ БЕОЧУГ за животно дело

ДИВНА ЂОКОВИЋ, глумица

Присутна је у српском глумишту од 1935. године, када је, као слушалац Глумачке школе Народног позоришта у Београду, наступала као Хедвига у драми Дивља патка Хенрика Ибзена. Већ тада је као доминантна својства њене глуме критика издвојила природност, зрелу и лепу дикцију. За младу, двадесетогодишњу уметницу био је то више него сјајан деби: наступала је равноправно, не оставши ни једног тренутка у засенку, са тада најугледнијим члановима београдског Народног позоришта, са Маријом Тобарском, Александром Златковићем и Франом

Новаковић ем. Потом је Дивна Ђоковић наставила школовање у Бечу, где је студирала на Државној музичкој академији и Академији позоришне уметности. Из Беча је донела диплому оперског певања и Мајсторске школе за драмску уметност. На испитним представама бечке Академије, наступила је као Микаела у опери Кармен Жоржа Бизеа, затим као Зибел у Фаусту Шарла Гуноа и Мар-женка у Проданој невести Беџиха Сметане. Критика је, поред кристално чисте интонације, уочила лепоту њеног сопрана, као и глумачку сигурност. Такође, Дивна Ђоковић била је добитник дипломе на Међународном конкурс певања у Бечу, 1938. године. По повратку са студија у Бечу, септембра 1938, Дивна Ђоковић ангажована је као чланица Опере Народног позоришта у Београду и у том својству певала је низ улога: Зибел у Фаусту Шарла Гуноа, Карубин у Фигаровој женидби Волфганга Амадеуса Моцарта, Амор у Орфеју Кристофа Вилибалда Глука, Лучијета у опери Четири грубијана Ермана Фолф-Ферарија итд. Напоредо, почиње да наступа и у драмским представама. Најпре је тумачила улогу Зине у комаду Директор Чампа Јоже Крајца, а потом, 1939. године наступала је као Коштана у истоименом позоришном

комаду с певањем Борисава Станковића. То ће бити њена животна улога, коју ће интерпретирати пуних двадесет и седам година на сцени Народног позоришта у Београду. Та улога донела јој је не само низ Миодраг Ђукић, председник КПЗ, уручује награду Дивни Ђоковић ласкавих признања критике, него и одушевљене аплаузе многобројних гледалаца, тако да је њено име постало синоним Коштане. Пошто је двадесетак година успешно наступала на оперским и драмским представама Народног позоришта у Београду, Дивна Ђоковић се дефинитивно опредељује за уметничко деловање у Драми Народног позоришта. Њена глумачка каријера, током које је, поред Коштане, остварила више од четрдесет запажених улога, трајала је тридесет и пет година. Међу њеним глумачким остварењима посебно се истичу оне из Шекспировог репертоара: Емилија у Богојављенској ноћи и Ариел у Бури. Запажене су и њене креације у Молијеровим комедијама – Аријета у Ученим женама и Анжелика у Уображеном болеснику. Поседујући завидне могућности у погледу трансформације глумачког израза, Дивна Ђоковић је са успехом превазилазила класична фаховска сврставања глумца и са подједнаком убедљивости тумачила је драмске и комичне улоге. Посебне успехе имала је у представама дела наших класичних и савремених писаца. Наступала је у Стеријиним комедијама као Анчица у Покондиреној тикви и Јелица у Лажи и паралажи, затим као Савета у Трифковићевој Избирацици и као Љубица у Ђиду Јанка Веселиновића а све до Зоне и Васке у Сремчевој Зони Замфировој. Од ликова у драмама савремених домаћих писаца ваља указати на њене интерпретације Јелене у Раскрсници Милана Ђоковића и сестре Ангелике у Господи Глембајевима Мирослава Крлеже. У руском репертоару истакла се као тумач Толстојевих ликова – Графице у Ани Карењиној, Маше и госпође Карењин у Живом лешу, а такође и у драматизацијама дела Достојевског – као Нина Александровна у Идиоту и Прасковија Дроздов у Злим дусима. У француским и енглеским конверзационим делима дошла је до израза сјајна дикција Дивне Ђоковић, особито приликом извођења Лепезе леди Виндермир Оскара Вајлда, у којој је тумачила насловну улогу, или у представама комедије Клода Андреа Пижеа Срећни дани, у којој је тумачила Франсину. Дивна Ђоковић је у својој уметничкој делатности посебну пажњу поклањала рецитовању; Заједно са глумицом Миром Бобић и пијанисткињом Олгом Попов изводила је више од двадесет стилских обрађених поетско-музичких рецитала. Интерпретирајући само поезију наших песника, уметнице су наступале на више од хиљаду концерата у земљи и иностранству (САД, Велика Британија, Аустрија, Бугарска, Румунија и др.). написала је и књигу Основи рецитовања за аматере. У Народном позоришту, у неколико махова деловала је и као помоћник редитеља. Дивна Ђоковић успешно се бавила и позоришном педагогијом. Била је наставник предмета Поставка гласа и дикција на Одсеку глуме Музичке академије у Београду и на Академији за позоришну уметност у Београду. Током своје уметничке каријере Дивна Ђоковић била је запажена и као интерпретатор наших народних песама на програмима Радио-Београда, успевши и да оствари префињен стилизовани израз.

Академик СТЕВАН РАИЧКОВИЋ, књижевник

Награда “Златни беоцуг” за 2003. годину 83 Миодраг Ђукић, председник КПЗ, уручује награду Стевану Раичковићу.

О песнику Стевану Раичковићу, његовом животу, можда најбоље говори једна аутобиографска белешка у којој песник једноставно каже: “Ово је кратка прича о мени. Зovem се Стеван Раичковић. И пре и после мог рођења моји родитељи су се стално селили из места у место, премештани са службом као и толики други учитељи. У једном од њих сам се родио. У матичним књигама Нереснице записано је да сам рођен 5. јула 1928. године, од оца Милана из Подгорице и мајке Живане, рођене Обрадовић, из

Великог Градишта. Свет сам угледао у сеоској школи, дугачкој, бело окреченој приземној згради, која једном својом страном гледа на реку, другом у планину. Понео сам име деда, по оцу, племенског капетана Љешанске нахије у Црној Гори, Стевана. Да поменем и другог претка, иако га нисам запамтио: дед, по мајци, Драгољуб, звани Драга, држао је кафану у Великом Градишту на Дунаву, а у рату је био трубач, па су и све његове називали Трубачеви. Моје село Нересница је у источној Србији, у подножју Хомоља, крај златоносне речице Пека. Не бих могао да се закунем да сам запамтио своје родно место. Понекад се нечега као и сетим, али ми одмах пада на памет да су то можда само сећања на касније приче мојих родитеља о времену нашег заједничког боравка у овом селу. Отишао сам из њега када сам имао две године. Од тада па до данас, одвија се моје безуспешно трагање за завичајем. Уместо једног – пронашао сам многе. Један од њих је Сента, крај Тисе, у којој сам провео добар део детињства. Други је Београд, у којем сам проћердао своју младост, град у којем одавна живим. Као далеки магнет, осећам да ме привлачи и црногорски камењар, постојбина мог оца. И нека друга места дотичу се мог живота као значајне светлости или сенке. То су Бела Црква у Банату, па Суботица, затим Крушевац и Смедерево. Имам још два мало тајанствена завичаја. Један је огромна Русија, одакле су се моји непознати словенски преци из давнине упутли у ове крајеве. Други је сићушна колиба на Лавачу, крај Дунава, са зидовима од набоја и тршчаним кровом, у коју се понекад склоним тако да нико не зна где сам. Кад ми буде најтеже у животу оти- ћи ћу да видим Нересницу, одакле је све почело. Иначе, живео сам као и толики други. Учио сам неке школе петнаестак година и радио, за хлеб. Ово друго ми не гине до краја живота. Један ведрији део мог потуцања, са неким сенкама рата, моје детињство, описано је, донекле, у причама из Великог дворишта. Неки чуднији и тајанственији предели из моје детињске маште нашли су своје место у стиховима из Гурија. Оно што није ушло у ту књигу нашло је своје уточиште на страницама Дружине под сунцем, Ветрењач е и међу једним корицама на којима пише: Сlike и приlike. Једне зиме, када сам осетио да сам већ увелико загазио у живот, као у дубоки снег, покушао саму Малим бајкама поново да размишљам и осећам као дете. Живот мог срца налази се разбацан у Песми тишине, Балади о предвечерју, Касном лету, Тиси, Каменој успаванки, Записима о црном Владимиру, Случајним мемоарима, Точку за мучење и још понеким књижицама. Мој занат је поезија: кад на свом банку нисам куцкао своје стихове, писао сам о поезији других наших песника, а кад ми ни то није полазило за руком – препевавао сам стране песнике на наш језик. Тако је бар за сада.” За пола века потпуне посвећености поезији Раичковић је постао симбол песника. У нашој савременој литератури мало је песника чија је поезија примљена у тако широком кругу читалаца као што је то поезија Стевана Раичковића. Критичари су већ одавно Раичковић еву лирику сврстали међу најблиставије врхове српског песништва. Могло би се рећи да је Стеван Раичковић подједнако био успешан и у препевавању страних песника на наш језик. Посебно руских. Захваљујући њему наша читалачка публика упознала је ново лице Ане Ахматове, Цветајеве, Бродског... Објавио књиге поетских препева: Шекспирови сонети, Шест руских песника, затим допуњено издање под насловом Седам руских песника, Десет љубавних сонета Фран- ческа Петрарке, Словенске риме и избор из поезије Бориса Пастернака Златна јесен. Избори из поезије Стевана Раичковић а објављени су и у посебним књигама и на другим језицима: руском, пољском, чешком, словачком, мађарском, бугарском, русинском, албанском, словенач ком и македонском. Поред збирки стихова, Раичковић је објавио и збирке поетских записа Чаролија о Херцег–Новом, Сувишна песма, Кинеска прича, затим књиге прозе Интимне мапе, Златна греда, есејистич ке текстове Белешка о поезији, Портрети песника и Дневник о поезији. Добитник је више књижевних награда: Седмојулске, Октобарске награде Београда, Змајеве, Удружења књижевника Србије “Милош Н. Ђурић”, “Бранко Миљковић”, “Љубиша Јоцић”, “Невен”, Змајевих дечијих игара, Горановог вијенца, Октобарске награде Херцег-Новог, Његошеве, Дучићеве, Вукове и награде “Десанка Максимовић”. Члан је Српске академије наука и уметности.

ИЗВАНРЕДНИ ЗЛАТНИ БЕОЧУГ ЗАСТАВА ФИЛМ

Двадесети век је век филма и филмске уметности. Више од половине века постоји и једна стара, специфична филмска кућа, Војнофилмски центар “Застава филм”. Већ 55 година “Застава филм” је симбол југословенске војне кинематографије и представља континуирани наставак активности која је започета када је после прелаза Српске војске преко Албаније, начелник врховне команде ђенерал Петар Бојовић, по угледу на Француску војску, издао у Солуну наредбу број 4438 од 26. августа /8. септембра 1916. године: “Да се у Обавештајном одсеку Оперативног одељења Врховне команде образује Фотографска секција у којој ће се средити сва сликарско–фотографска –кинематографска служба у оперативној војсци”. “Застава филм” је једна од ретких војних филмских кућа која више деценија, поред редовних обавеза за потребе Војске снима документарне, кратке игране и анимиране филмове и увек налази простора и времена за ту врсту креативности. Трагање за уметничким достигнућима је увек био велики изазов “Заставиним” ауторима и бројним спољним сарадницима за које је ВФЦ “Застава филм” увек имала разумевање и неговала током свих година постојања. Резултат тих стремљења са данашње временске дистанце је традиција вредна поштовања и угледа и ван југословенских простора. ВФЦ “Застава филм” је данас једина филмска продукција на овим просторима, која је очувала класични филмски процес и увела најсавременију електронску и дигиталну опрему за снимање. Све је то постигнуто у веома тешким временима за филмску уметност, а то се успело захваљујући људима који познају посао којим се баве, таленту стваралаца, ентузијазму свих запослених и правилном планирању послова и развоја. На домаћим и међународним фестивалима “Застава филм” је освајала више од 160 награда. На фестивалима војног филма у свету, добијена су три златна и једно сребрно СУНЦЕ. Међу највреднијим наградама свакако је номинација за ОСКАРА за филм Тишине, редитеља Предрага Голубовића, 1972. године за филм Живот, редитеља Драгана Елчића, 2000. године, као и Гран прих Фестивала документарног и краткометражног филма у Београду, који је 2002. године освојио филм Воз, редитеља Горана Костића и награда за укупну продукцију добијана 2003. године на истом Фестивалу. Награда “Златни беоцуг” за 2003. годину

ПОСЕБНА ПРИЗНАЊА–ПОВЕЉЕ

Додељују се од 1996. године организаујама и појединцима за изузетн допринос култури Београда и посебан допринос КПЗ Београда

063 МОБТЕЛ СРБИЈА

Компанија 063 Мобтел Србија поред улагања у развој технологије, помаже и развој друштва у целини, спонзорише ући разне организације. Карић фондација и Мобтел већ годинама са великим успехом воде акцију “Импулс живота” помоћу које се прикупљају средства за лечење деце са тешким обољењима. Уводећи хуманитарни број 063/9726, Мобтел учествује у акцији “Помозимо обнову Хиландара”. У сарадњи са Центром за бригу о деци, Дирекцијом за грађевинско земљиште и изградњу Београда и наравно Карић фондацијом Мобтел је отворио и број 063/9724 помажући на тај начин прикупљање средстава за угрожену децу на Косову. Компанија Мобтел из године у годину помаже и талентованој деци у виду разних облика донаторства и стипендирања. Тренутно је у току акција “Време даривања” у којој Мобтел додељује 1000 рачунара основним школама и предшколским установама. Своју подршку Мобтел несебично даје и развоју спорта. Спонзорисањем ФИНА Купа Мобтел је помогао развој ватерпола као једног од најтрофејнијих спортова наше земље, а генералним спонзорством кошаркашког клуба “Партизан” компанија Мобтел се активно укључила у подршку развоја врхунске кошарке у нашој земљи.

КОМНЕТИНГ, Београд.

Горан С. Карић, директор маркетинга Компаније 063 Мобтел Србија, прима Повељу – за изузетан допринос култури Београда, коју додељује КПЗ Београда Данило Јакшић, директор ДАМИЛЛ груп за КОМНЕТИНГ, прима Повељу – за изузетан допринос култури Београда, коју додељује КПЗ Београда

КОМНЕТИНГ је увек несебично помагао програме који су се одвијали у оквиру Културно-просветне заједнице Београд. Захваљујући тој подршци београдски уметници су последњих година наступали на међународним фестивалима и културним смотрама у Украјини, Мексику, Италији и Москви. Сетимо се какав је одјек имало извођење дела нашег композитора Светислава Божића (добитник награде “Златни Беоцуг” пре пар година) на фестивалу у Запорожју, или рецимо изложба наших наивних сликара у Мексику, па наступ ансамбла “Ренесанс”, наших глумаца, песника на медитеранском фестивалу у Бишеље–Конверсано у Италији. КОМНЕТИНГ је донатор скоро свих издања Културно-просветне заједнице, књиге Милована Витезовића Чарапе краља Петра и Света љубав, Драгана Бабића По слуху траг и Српска труба, едиције Српске савремене драме и часописа Драма. КОМНЕТИНГ својим донаторством помаже у целости престижну награду “Златни беоцуг”, донатор је награде “Милош Жутић” за 2001. годину. Донатор је трибина “Лице града” – Културно-просветне заједнице града Београда, у скоро двадесетак сесија на теме: заштита културних добара, концепција генералног урбанистичког плана, Генералштаб, Ушће, МУП, зграда Југословенске кинотеке, идеја за Кнез Михаилову улицу, називи тргова и улица у Београду, грбови на јавним зградама, обнова ТВ и УКТ торња на Авали, Музеј града Београда и Историјски музеј Србије, монументални споменици и скулптуре у Београду и др. КОМНЕТИНГ поред културе, науке, просвете помаже врхунски спорт у Београду, хуманитарне акције за децу у Звечанској и Дечијој клиници у Тиршовој, затим помаже Акушерски клинику у Београду.